

Sygn. akt IV CSK 111/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa "P " Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w E.

przeciwko Miastu G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 lipca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w B.

z dnia 3 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.500,-
(siedem tysięcy pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej przy ocenie prawidłowej realizacji obowiązków gminy jako inwestora okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Skarżący upatruje potrzebę wykładni art. 50 u.s.g. w zw. z art. 354 § 1 i 2 k.c. oraz 640 w zw. z 656 § 1 k.c. o art. 355 § 1 i 2 k.c. w zakresie problemu, czy i jakie znaczenie ma obowiązek zachowania szczególnej staranności przez osoby zarządzające mieniem komunalnym przy ocenie prawidłowej realizacji obowiązków gminy jako inwestora oraz czy należyta staranność dłużnika – wykonawcy – obejmuje konieczność uwzględnienia obowiązującego kontrahenta obostrzeń wynikających z ustaw ustrojowych, rzutujących na jego prawa tak dalece, że może to wpływać na jego współdziałanie z wykonawcą, co zarazem nie zwalnia dłużnika z jego obowiązków.

Wykładnia pojęcia „szczególnej staranności”, która jest, zgodnie z art. 50 u.s.g., obowiązkiem osób uczestniczących w zarządzaniu mieniem gminnym, nie budzi kontrowersji ani w doktrynie ani w orzecznictwie. Przez „szczególną staranność” trzeba rozumieć bowiem staranność wyższą, niż staranność należyta, czy wymaganą od osoby prowadzącej działalność gospodarczą (wyrok Naczelnego

Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 września 2011 r., I OSK 1022/21, nie publ.). Skoro obowiązek ten jest adresowany do osób zarządzających mieniem gminnym, to realizując inwestycję w ramach zawartej umowy cywilnoprawnej, gmina jako inwestor powinna uwzględniać skutki czynności związanych z realizacją tego obowiązku, jeżeli mają one wpływ na wykonanie umowy. Powinność liczenia się przez wykonawcę z koniecznością działania przez inwestora w ramach art. 50 u.s.g. nie może bowiem prowadzić, co do zasady, do przerzucenia na niego skutków czasowych podejmowania decyzji przez inwestora, jeżeli ma to wpływ na termin wykonania robót. Nie jest możliwe rozstrzygnięcie w sposób generalny przedstawionych tak szeroko wątpliwości, bo ocena wpływu koniecznych działań inwestora w wykonaniu obowiązku szczególnej staranności w zarządzaniu mieniem na wykonanie umowy przez wykonawcę robót, jak również ocena czy i jakie okoliczności w opóźnieniu wykonania robót można przypisać wykonawcy, może być dokonana jedynie w oparciu o okoliczności konkretnej sprawy. Nie może uzasadniać przedstawionych wątpliwości argument dotyczący profesjonalizmu wykonawcy podejmującego współpracę z podmiotem publicznym, bo równie profesjonalnym jest podmiot publiczny realizujący inwestycję w ramach prawa zamówień publicznych.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi podnosi naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów zarówno prawa materialnego, jak i przepisów postępowania tożsamyh ze wskazanymi w podstawach kasacyjnych. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Obszerne uzasadnienie wniosku, w znacznej części

odwołujące się do historii procesu oraz prezentujące własną ocenę okoliczności faktycznych, pomija te wszystkie okoliczności, które zostały przytoczone przez Sąd drugiej instancji jako uzasadniające przyjęcie, że wykonawcy nie można przypisać odpowiedzialności za opóźnienie kwalifikowane w wykonaniu zobowiązania, zwłaszcza w okresie pomiędzy 23 października 2014 r. a 5 grudnia 2014 r.

Szczegółowa analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżącego w świetle motywów zaskarżonego wyroku mogą wskazywać jedynie na skomplikowany stan faktyczny sprawy i nie pozwalają bez dogłębnej oraz szczegółowej analizy całości zgromadzonego w sprawie materiału na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom prawa materialnego lub postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 8 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

